BENDROJO TEISMO (aštuntoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. balandžio 13 d.*

Byloje T-262/09

Safariland LLC, buvusi *Defense Technology Corporation of America*, įsteigta Džeksonvilyje, Floridoje (Jungtinės Amerikos Valstijos), atstovaujama advokatų R. Kunze ir G. Würtenberger,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT), atstovaujamą D. Botis,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

kita procedūros VRDT apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

DEF-TEC Defense Technology GmbH, įsteigta Frankfurte prie Maino (Vokietija), iš pradžių atstovaujama advokatų H. Daniel ir O. Haleen, vėliau – advokato O. Haleen,

įstojusi į bylą šalis,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2009 m. gegužės 4 d. VRDT ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo [byla R 493/2002-4 (II)], susijusio su protesto procedūra tarp *Defense Technology Corporation of America* ir *DEF-TEC Defense Technology GmbH*,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė M. E. Martins Ribeiro, teisėjai S. Papasavvas (pranešėjas) ir A. Dittrich,

posėdžio sekretorius J. Palacio González, vyriausiasis administratorius,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Teismo kanceliarijai 2009 m. liepos 6 d.,

susipažinęs su VRDT atsakymu į ieškinį, pateiktu Teismo kanceliarijai 2009 m. spalio 13 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Teismo kanceliarijai 2009 m. lapkričio 10 d.,

įvykus 2010 m. rugsėjo 22 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 1995 m. gegužės 19 d. įstojusi į bylą šalis *DEF-TEC Defense Technology GmbH* ir bendrovė *Defense Technology Corporation of America*, įsteigta pagal Vajomingo valstijos (JAV) teisę (toliau – Vajomingo bendrovė), sudarė platinimo sutartį, pagal kurią pirmoji įsipareigojo, be kita ko, perleisti 50 % savo akcijų fiziniam ar juridiniam asmeniui, kuris priklausė ir kurį paskyrė antroji bendrovė, ir platinti Europoje tokias jos

prekes, kaip gynybai skirti aerozolio balionėliai, už 10 % komisinių iš visų pardavimų ir už kredito liniją (toliau – 1995 m. gegužės 19 d. sutartis).

2 1996 m. birželio 1 d. Vajomingo bendrovės generalinis direktorius bendrovės vardu paskelbė, kiek tai susiję su žodiniais ir vaizdiniais prekių ženklais FIRST DEFENSE ir FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR, kad visiškai atsisako Europos teritorijoje visų bendrovės turimų teisių, ir leido registruoti šiuos prekių ženklus, tai Europoje planavo padaryti įstojusi į bylą šalis.

3 1996 m. rugpjūčio 23 d. ieškovė *Safariland LLC*, anksčiau vadinusis *Defense Technology Corporation of America*, perpirko Vojamingo bendrovės turtą. Į šį perleidimą įėjo komercinis pavadinimas *Defense Technology Corporation of America*, JAV įregistruoti prekių ženklai, kuriuos turėjo Vajomingo bendrovė, ir gynybai skirtų aerozolio balionėlių linija.

4 Iki 1997 m. birželio mėn. įstojusi į bylą šalis iš ieškovės gaudavo gynybai skirtus aerozolio balionėlius FIRST DEFENSE ir platindavo juos Europoje savo vardu. Ieškovės ir įstojusios į bylą šalies santykiai nutrūko 1997 m. vasarą ar tų pačių metų rudens pradžioje.

5 1997 m. rugsėjo 16 d. įstojusi į bylą šalis, remdamasi iš dalies pakeistu 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) (pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 78, p. 1)), pateikė Vidaus rinkos derinimo tarnybai (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) paraišką įregistruoti Bendrijos prekių ženklą.

6 Prašomas įregistruoti prekių ženklas buvo šis vaizdinis prekių ženklas FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (toliau – ginčijamas prekių ženklas):

7 Prekės, dėl kurių pateikta paraiška įregistruoti, priklausė peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 5, 8 ir 13 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių prekės atitiko tokį aprašymą:

— „farmacijos, veterinarijos ir higienos preparatai; dietiniai produktai medicinos reikmėms, kūdikių maistas; pleistrai, tvarsliava; dantų plombavimo ir dantų išlajų gamybos medžiagos; dezinfekavimo preparatai; kenkėjų naikinimo preparatai; fungicidai, herbicidai“, priklausantys 5 klasei,

— „įrankiai ir padargai (rankiniai); peiliai, šaltieji ginklai; skustuvai“, priklausantys 8 klasei,

— „šaudmenys, sviediniai, dirginančių dujų purkštuvai, kiti puolimui arba gynybai skirti ginklai“, priklausantys 13 klasei.

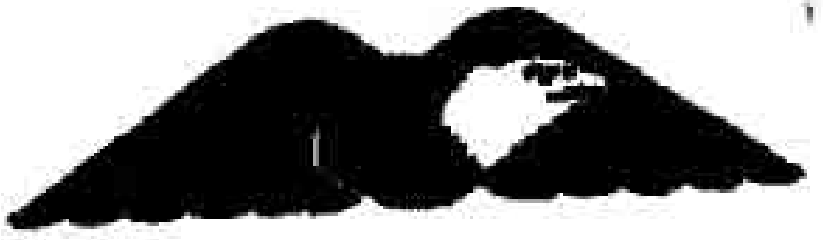
8 1998 m. gruodžio 7 d. Bendrijos prekių ženklo paraiška paskelbta *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 93/1998.

9 1999 m. kovo 8 d., remdamasi Reglamento Nr. 40/94 42 straipsniu (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 41 straipsnis), ieškovė pateikė protestą dėl ginčijamo prekių ženklo įregistravimo šio sprendimo 7 punkte nurodytoms prekėms.

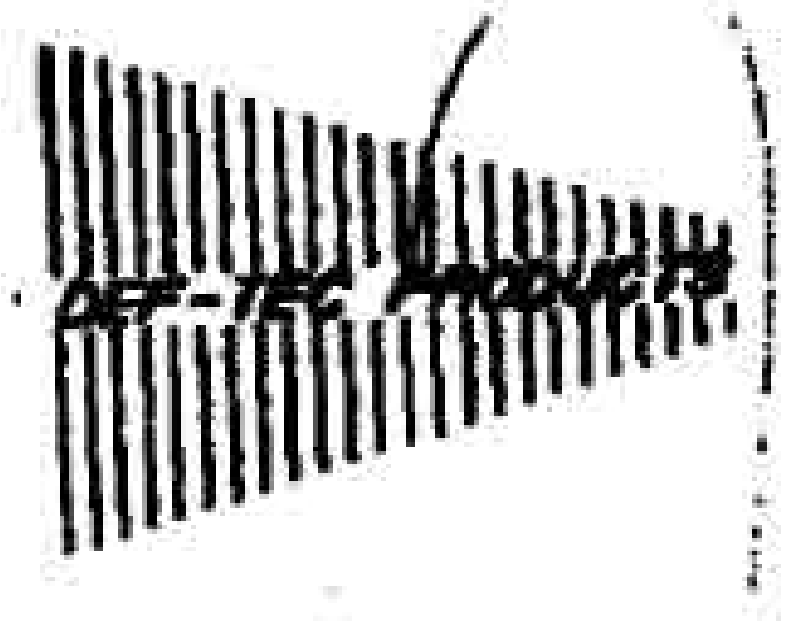
10 Savo protestą ieškovė grindė būtent Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 3 dalimi (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalis) tvirtindama, kad įstojusi į bylą šalis buvo jos atstovė, kaip ji suprantama pagal minėtą nuostatą, ir kad pastaroji be jos sutikimo pateikė paraišką įregistruoti žymenį, beveik tapatų tokiems JAV įregistruotiems prekių ženklams:

— žodiniam prekių ženklui FIRST DEFENSE, kuris įregistruotas Nr. 1 763 666 „gynybai skirtam nesprogstamajam ginklui, kurį sudaro aerozolio balionėliai, pripildyti organinių dirginančių dujų“, priklausančiam 13 klasei,

— toliau pavaizduotam vaizdiniam prekių ženklui, sudarytam iš skrendančio erelio paveiksliuko, kuris įregistruotas Nr. 1885 967 „gynybai skirtam nesprogstamajam ginklui, kurį sudaro aerozolio balionėliai, pripildyti organinių dirginančių dujų“, priklausančiam 13 klasei:

— toliau pavaizduotam vaizdiniam prekių ženklui „def-tec products“, pavaizduotam trikampės figūros viduryje, kuris įregistruotas Nr. 1792 165 kai kurioms 13 klasei priklausančioms prekėms:

11 2002 m. kovo 21 d. sprendimu Protestų skyrius iš dalies patenkino protestą tiek, kiek jis buvo grindžiamas Reglamento Nr. 40/94 8 straipsnio 3 dalimi ir kiek jis buvo susijęs su 8 klasei priklausančiais „šaltaisiais ginklais“ ir 13 klasei priklausančiais „šaudmenimis, sviediniais, dirginančiais dujų purkštuvais, kitais puolimui arba gynybai skirtais ginklais“.

12 2002 m. gegužės 21 d. įstojusi į bylą, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 57–59 straipsniais (dabar – Reglamento Nr. 207/2009 58–64 straipsniai), VRDT pateikė apeliaciją dėl Protestų skyriaus sprendimo.

13 2004 m. lapkričio 8 d. sprendimu (toliau – 2004 m. sprendimas) VRDT antroji apeliacinė taryba atmetė apeliaciją ir priteisė iš įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas.

14 2005 m. sausio 12 d. Teismo kanceliarijoje pateiktu ieškiniu įstojusi į bylą šalis pareiškė ieškinį dėl 2004 m. sprendimo, įregistruotą numeriu T-6/05.

15 Savo 2006 m. rugsėjo 6 d. Sprendimu *DEF-TEC Defense Technology prieš VDRT – Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR)* (T-6/05, Rink. p. II-2671, toliau – Teismo sprendimas), Teismas panaikino 2004 m. sprendimą.

16 Teismo sprendimo 39 punkte konstatuota, jog „kadangi šiuo atveju [įstojusi į bylą šalis] Pirmosios instancijos teisme neginčijo savo, kaip prekių ženklo savininko atstovo, statuso, [reikėjo] nustatyti, ar [įstojusi į bylą šalis] buvo gavusi prekių ženklo savininko sutikimą, leidžiantį pateikti planuojamą paraišką įregistruoti“.

17 Teismo sprendimo 46 punkte priminta, kad „tuo metu, kai buvo padarytas 1996 m. birželio 1 d. pareiškimas, [įstojusi į bylą šalis] ir Vajomingo bendrovė buvo susijusios realiais ir veiksmingais komerciniais santykiais, o tai [galėjo] paaiškinti, kodėl ankstesnis savininkas nusprendė duoti šį sutikimą be finansinio atlygio“. Teismas pridūrė, kad „bet kuriuo atveju vien aplinkybė, kad toks susitarimas yra neįprastas, negali paneigti, kaip manė Apeliacinė taryba, iš tikrųjų duoto sutikimo galiojimo“.

18 Teismo sprendimo 48 punkte konstatuota, kad 1996 m. birželio 1 d. pareiškime buvo aiškus, tikslus ir nesąlygiškas sutikimas. Kadangi prekių ženklo savininkas pasikeitė laikotarpiu tarp sutikimo ir Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo, Teismas nusprendė, kad reikėjo nustatyti, ar sutikimas galiojo ir ar įstojusi į bylą šalis galėjo juo remtis.

19 Be to, Teismo sprendimo 49 punkte Teismas nurodė, jog „Apeliacinė taryba, klaidingai nusprendusi, kad 1996 m. birželio 1 d. pareiškime nėra aiškaus, tikslaus ir nesąlygiško sutikimo, leidžiančio [įstojusiai į bylą šaliai] pateikti paraišką įregistruoti nurodytą prekių ženklą, nekėlė klausimo, ar minėtas sutikimas galiojo ir po Vajomingo bendrovės turto perpirkimo“. Teismas patikslino, jog „kadangi šis klausimas, atsakymas į kurį tiesiogiai susijęs su teise, kurią reikėtų taikyti šalių teisiniams ir komerciniams santykiams, nebuvo keliamas per visą procedūrą VRDT, [jis] neturi pareikšti nuomonės jo atžvilgiu“.

20 Galiausiai Teismas savo sprendimo 50 punkte konstatavo, kad „Apeliacinė taryba turėjo, atsižvelgiant į [1995 m. gegužės 19 d. sutarties] šalių teisiniams ir komerciniams santykiams taikytiną teisę, patikrinti, ar minėti santykiai iš tikrųjų išliko ir, jei taip, kokia apimtimi ir po Vajomingo bendrovės turto perpirkimo ta prasme, kad [ieškovė] perėmė ankstesnio prekių ženklo savininko teises ir galbūt pareigas“. Iš to Teismas

padarė išvadą, kad „atsižvelgdama į tai, ji turėjo būtent nustatyti, ar 1996 m. birželio 1 d. [įstojusios į bylą šalies] gautas sutikimas galiojo ir po Vajomingo bendrovės turto perpirkimo“ ir kad „esant teigiamam atsakymui ji turėjo patikrinti, ar paraiškos įregistruoti nurodytą prekių ženklą pateikimo dieną [ieškovei] šis sutikimas buvo privalomas“. Galiausiai Teismas nusprendė, jog „darant prielaidą, kad [ieškovei] minėtas sutikimas nebebuvo privalomas, Apeliacinė taryba turėjo įvertinti, ar ieškovė galėjo remtis teisėtu pagrindu, galinčiu kompensuoti sutikimo nebuvimą“.

21 Todėl Teismas panaikino 2004 m. sprendimą, kiek Apeliacinė taryba nepripažino 1996 m. birželio 1 d. sutikimo galiojimo.

22 2007 m. vasario 16 d. sprendimu VRDT apeliacinių tarybų pirmininkai paskyrė bylą nagrinėti iš naujo Ketvirtajai apeliacinei tarybai. Byla įregistruota numeriu R 0493/2002-4.

23 2009 m. gegužės 4 d. sprendimu (toliau – ginčijamas sprendimas) Ketvirtoji apeliacinė taryba panaikino 2002 m. kovo 21 d. Protestų skyriaus sprendimą, atmetė protestą ir nurodė ieškovei padengti bylinėjimosi išlaidas.

24 Iš esmės, pirma, dėl prekių ženklų, dėl kurių kilo ginčas, Apeliacinė taryba konstatavo, kad ginčijamas prekių ženklas buvo labai panašus į du iš trijų JAV įregistruotų prekių ženklų – į prekių ženklus Nr. 1885967 ir Nr. 1763666 (toliau – ankstesni prekių ženklai), kadangi jame buvo jų skiriamieji elementai, t. y. erelio paveiksliukas ir užrašas „first defense“. Be to, Apeliacinė taryba nusprendė, kad tam tikroms prekėms, dėl kurių patenkintas protestas, t. y. „dirginančių dujų purkštuvai“ ir „kiti puolimui arba

gynybai skirti ginklai“, buvo skirti ankstesni prekių ženklai. Tačiau, jos teigimu, prekės „šaltieji ginklai ir šaudmenys“, kurioms skirti ankstesni prekių ženklai, negalėjo būti palyginami su prekių ženklu, kuris apėmė prekes, nurodytas 1995 m. gegužės 19 d. sutartyje, t. y. gynybai skirti aerozolio balionėliai su pipirais. Iš tikrųjų, nors gynybai skirtų aerozolio balionėlių su pipirais paskirtis atbaidyti užpuolikus, fiziškai jų labai nesužalojant, įstojusios į bylą šalies prekės „šaltieji ginklai, šaudmenys ir sviediniai“ buvo arba ginklai, arba prekės, naudojamos šaunamuosiuose ginkluose.

25 Apeliacinė taryba nusprendė, kad Protestų skyrius savo sprendime nenurodė, kodėl dėl ankstesnių prekių ženklų buvo galima atmesti įstojusios į bylą šalies pateiktą Bendrijos prekių ženklo paraišką prekėms „šaltieji ginklai, šaudmenys ir sviediniai“. Be to, pažymėjusi, kad Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalimi teikiama apsauga apėmė ne tik prekes ir paslaugas, tapačias nurodyto ankstesnio prekių ženklo savininko prekėms, bet ir prekes ir paslaugas, kurios su jomis glaudžiai susijusios arba lygiavertės ekonominiu požiūriu, Apeliacinė taryba padarė išvadą, jog šioje byloje prekėms, kaip antai šaltieji ginklai ir šaudmenys, ši nuostata nebuvo skirta, nes jomis ankstesnių prekių ženklų savininkas akivaizdžiai neprekiavo.

26 Antra, kalbant apie atstovavimo santykį, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį, Apeliacinė taryba nusprendė, kad jai privalomas buvo tik Teismo sprendime esantis santykio tarp Vajomingo bendrovės ir įstojusios į bylą šalies pagal 1995 m. gegužės 19 d. sutartį kvalifikavimas, t. y. „pagrindinės bendrovės–atstovo santykis“, kaip jis suprantamas pagal tą nuostatą. Tačiau ji nusprendė nesanti įpareigota Teismo išvadų dėl iš to kylančių pasekmių, t. y. po to, kai ieškovė perpirko Vajomingo bendrovės turtą.

27 Apeliacinės tarybos teigimu, protesto pagrindas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį turi būti atmestas, nes ieškovės ir įstojusios į bylą šalies atstovavimo santykiai nepasireiškė niekaip kitaip kaip tik per iki šiol tarp įstojusios į bylą šalies ir Vajomingo bendrovės buvusių komercinių santykių tęstinumą. Atsižvelgiant į tai, kad įstojusiai į bylą šaliai duotas sutikimas nebuvo atšauktas, klausimas, ar galima juo remtis prieš ieškovę, yra nereikšmingas. Be to, kaip ir atstovavimo santykis tarp Vajomingo bendrovės ir įstojusios į bylą šalies, juo vadovaujantis gautas sutikimas ir toliau turėjo pasekmių net šiems santykiams nutrūkus. Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad teisės pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį kilo iš itin glaudaus bylos šalių santykio, o ne dėl to, kad teisės į prekių ženklus priklausė savininkui. Todėl ieškovė negali remtis šia nuostata pažeisdama sutikimą, kuris nebuvo atšauktas, nurodydama save kaip ankstesnių prekių ženklų savininko teisių perėmėją, nes šių prekių ženklų perleidimu jai nebuvo galima suteikti daugiau teisių nei jų turėjo ankstesnis jų savininkas.

28 Apeliacinės tarybos nuomone, ieškovė tai galėjo daryti tik tuo atveju, jeigu ji pati būtų tapusi pagrindine įstojusios į bylą šalies bendrove. Ieškovė neteigia, kad yra koks nors santykis tarp protesto procedūros šalių ir tokių ryšių negalima nustatyti dėl to, kad ieškovė elgėsi tarsi nebūtų įvykęs joks turto perleidimas. Tam reikia, kad ieškovė įrodytų, jog įstojusi į bylą šalis žinojo, kad ji turėjo verslo ryšių su kita bendrove.

29 Apeliacinė taryba padarė išvadą, kad, net darant prielaidą, jog įstojusi į bylą šalis gali būti laikoma ieškovės atstove, jos veiksmus galima pateisinti, nes tai, kad ieškovė nuolat elgėsi taip, tarsi nebuvo jokio perleidimo, ir tai, kad ji nesudarė naujos komercinės sutarties su kita šalimi ir formaliai neatšaukė savo pirmtakės sutikimo, įstojusiai į bylą

šaliai sudarė pakankamai priežasčių manyti, kad ji turėjo teisę pateikti prekių ženklo paraišką savo vardu.

30 Konstatavusi, kad nebuvo galima patenkinti protesto vien ieškovės nurodytu Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies pagrindu, Apeliacinė taryba išnagrinėjo visas ankstesnes teises ir protesto pagrindus, kuriuos pagrįstai nurodė ieškovė, t. y. plačiai žinomi prekių ženklai pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalį. Ji nusprendė juos atmesti ir dėl to – atmesti visą protestą.

Šalių reikalavimai

31 Ieškovė Teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš VRDT bylinėjimosi išlaidas.

32 VRDT ir įstojusi į bylą šalis Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

33 Per teismo posėdį ieškovė papildė savo reikalavimus prašydama bylinėjimosi išlaidas priteisti ir iš įstojusios į bylą šalies, kaip ir iš VRDT.

Dėl teisės

34 Savo ieškiniui pagrįsti ieškovė nurodo tris pagrindus dėl, pirma, Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies pažeidimo, antra, šio reglamento 65 straipsnio 6 dalies pažeidimo ir to paties reglamento 63 straipsnio 2 dalies ir 75 bei 76 straipsnių pažeidimo.

35 Vieną po kito reikia išnagrinėti antrąjį, pirmąjį ir trečiąjį ieškinio pagrindus.

1. *Dėl antrojo ieškinio pagrindo dėl Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalies pažeidimo*

Šalių argumentai

36 Ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalį, nes nesilaikė Teismo sprendimo rezoliucinės dalies, vadinasi – nepaisė jo reikšmės. Jos nuomone, pagal šią nuostatą Apeliacinė taryba privalėjo padaryti tinkamas išvadas iš Teismo sprendimo rezoliucinės dalies ir iš pagrindų, kuriais ji buvo paremta, nepakeisdama ir neperrašydama juose nurodytų vertinimų. Ieškovės teigimu, jeigu Apeliacinė taryba būtų tinkamai vadovavusis Teismo sprendimo sąvokomis ir „gairėmis" ir, be to, išsprendusi jo iškeltus klausimus, ji būtų patenkinusi jos reikalavimus.

37 Ieškovė mano, jog tai, kad Teismas aiškiai pažymėjo, jog Apeliacinė taryba turėjo visų pirma nustatyti, ar 1996 m. birželio 1 d. gautas sutikimas išliko perpirkus Vajomingo bendrovės turtą, turėjo paskatinti Apeliacinę tarybą prašyti protesto procedūros šalių pateikti savo nuomonę klausimais, kurie aiškiai iškelti Teismo sprendime. Smulkiai neišnagrinėjusi Teismo nurodytų klausimų ir – dar daugiau – neatsižvelgusi į atstovavimo ryšį, Apeliacinė taryba pažeidė gero administravimo principą ir viršijo savo įgaliojimus, jai suteiktus atitinkamomis Reglamento Nr. 207/2009 nuostatomis.

38 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

Bendrojo Teismo vertinimas

39 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalį reikalaujama, kad VRDT imtųsi Europos Sąjungos Teismo sprendimams vykdyti būtinų priemonių.

40 Pagal nusistovėjusią teismo praktiką teismo sprendimas dėl panaikinimo veikia *ex tunc* ir todėl panaikintas aktas atgaline data išnyksta iš teisės sistemos (žr. 2009 m. kovo 25 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Kaul prieš VRDT – Bayer (ARCOL),* T-402/07, Rink. p. II-737, 21 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

41 Iš šios teismo praktikos taip pat matyti, jog tam, kad laikytųsi teismo sprendimo dėl panaikinimo ir jį visiškai įvykdytų, institucija, kuri buvo priėmusi panaikintą aktą, privalo atsižvelgti ne tik į teismo sprendimo rezoliucinę dalį, bet ir į ją lėmusius motyvus, kurie yra būtinas teismo sprendimo pagrindas, nes motyvai būtini, kad būtų tiksliai nustatyta rezoliucinėje dalyje išdėstyto sprendimo esmė. Būtent šioje motyvuojamojoje dalyje tiksliai nurodoma nuostata, kurios neteisėtumas nagrinėjamas, ir tiksliai atskleidžiamos priežastys, dėl kurių rezoliucinėje dalyje konstatuojamas jos neteisėtumas ir į kurias turi atsižvelgti atitinkama institucija, pakeisdama panaikintą aktą kitu (žr. minėto Sprendimo *ARCOL* 22 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

42 Nagrinėjamu atveju panaikinus 2004 m. sprendimą įstojusios į bylą šalies Apeliacinei tarybai pateikta apeliacija buvo nagrinėjama iš naujo. Siekdama atlikti iš Reglamento Nr. 40/94 63 straipsnio 6 dalies kylančią pareigą imtis priemonių Teismo sprendimui įvykdyti, VRDT turėjo užtikrinti, kad dėl apeliacijos būtų priimtas naujas Apeliacinės tarybos sprendimas. Taip ir buvo padaryta, nes byla buvo perduota Ketvirtajai apeliacinei tarybai, kuri priėmė ginčijamą sprendimą (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *ARCOL* 23 punktą).

43 Ieškovė neginčija bylos perdavimo Ketvirtajai apeliacinei tarybai teisėtumo. Tačiau ji nurodo, jog ši Apeliacinė taryba visų pirma turėjo nustatyti, ar 1996 m. birželio 1 d. gautas sutikimas išliko perpirkus Vajomingo bendrovės turtą.

44 Reikia pažymėti, kad šioje byloje Teismas savo sprendime neišdėstė pozicijos dėl to, ar tarp protesto procedūros šalių buvo atstovavimo santykis, kuris pateisintų Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies taikymą. Iš tikrųjų, kaip jau minėta šio sprendimo 16 punkte, Teismas nusprendė, jog kadangi įstojusi į bylą šalis neginčijo savo, kaip prekių ženklo savininko atstovės, statuso, reikėjo nustatyti, ar ji buvo gavusi prekių ženklo savininko sutikimą, leidžiantį pateikti planuojamą paraišką įregistruoti.

45 Reikia konstatuoti, kad, vadovaujantis VRDT ginama pozicija, Teismui pateiktas klausimas ne dėl to, ar tarp protesto procedūros šalių buvo atstovavimo santykis, o dėl to, ar buvo gautas sutikimas, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį. Todėl jis savo iniciatyva negalėjo nagrinėti pirmosios iš šioje nuostatoje minimų taikymo sąlygų.

46 Vadinasi, negalima sutikti, kaip tvirtina ieškovė, kad nesant protesto procedūros šalių ginčo dėl to, ar tarp jų buvo atstovavimo santykis, Teismas pats nusprendė, kad toks ryšis buvo, o esant tokiai prielaidai Apeliacinė taryba privalėjo laikytis tokio aiškinimo ir pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalį, netaikydama to paties reglamento 8 straipsnio 3 dalies.

47 Net jeigu savo sprendimo 48 punkte Teismas patvirtino, jog „minėtą datą“ buvo gautas aiškus, tikslus ir nesąlygiškas sutikimas, tai neturėjo jokios įtakos santykio tarp protesto procedūros šalių kvalifikavimui. Kaip nurodė VRDT, nagrinėjamą sutikimą davė pagrindinė bendrovė savo atstovei 1996 m. birželio 1 d., įgyvendinant komercinius santykius pagal platinimo sutartį. Būtent dėl šio santykio Teismas ir padarė išvadą, kad buvo aiškus, tikslus ir nesąlygiškas sutikimas, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį.

48 Nors neginčijama, kad ši nuostata galėjo būti taikoma šiam santykiui, to negalima pasakyti apie santykį tarp protesto procedūros šalių. Tai, kad nustatyta, jog toks sutikimas buvo duotas, ieškovei nesuteikė jokios teisės ir neleido jai automatiškai savo naudai remtis atstovavimo santykiu, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį. Šiuo klausimu reikia priminti, kad Teismas savo poziciją dėl sutikimo išdėstė tik kaip Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies taikymo sąlygą. Kalbant apie tai, ar ieškovė buvo įpareigota dėl šio sutikimo, kurio pati nedavė ir kuris gautas pagal sutartį, kurios šalimi ji pati nebuvo, pasakytina, jog reikėjo išnagrinėti klausimą, ar sutartiniai 1995 m. gegužės 19 d. sutarties šalių santykiai perleisti ieškovei perleidžiant turtą, ir šį klausimą reikėjo spręsti vadovaujantis teise, taikytina turto perleidimo sutarčiai.

49 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Apeliacinė taryba turėjo išnagrinėti visas sąlygas, keliamas Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalyje, įskaitant tas, kurios susijusios su atstovavimo santykiu, kuris buvo būtina išankstinė sąlyga šiam sutikimui, atsižvelgdama į santykį tarp naujojo prekių ženklo savininko ir įstojusios į bylą šalies (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *ARCOL* 38 punktą). Todėl, priešingai ieškovės tvirtinimams, Apeliacinė taryba ėmėsi priemonių Teismo sprendimui įvykdyti.

50 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad nagrinėjusi, ar buvo atstovavimo santykis, Apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalies.

51 Todėl antrąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti.

2. *Dėl pirmojo ieškinio pagrindo dėl Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies pažeidimo*

Šalių argumentai

52 Iš esmės ieškovė nurodo, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį, nes nesutiko, jog šia nuostata ieškovei suteikiama teisė pareikšti protestą dėl to, kad įstojusi į bylą šalis savo vardu registruotų Bendrijos prekių ženklą.

53 Pirma, kalbant apie minėtoje nuostatoje nurodytas prekes, pažymėtina, jog ieškovė laikosi nuomonės, kad „šaltieji ginklai, šaudmenys ir sviediniai“ yra panašūs į ankstesniais prekių ženklais žymimas prekes, atsižvelgiant į jų pobūdį, nes šios prekės susijusios su asmenų apsauga, ir į jų paskirtį bei platinimo kanalus.

54 Antra, kalbant apie pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį reikalaujamą sutikimą, pasakytina, jog ieškovė tvirtina, kad Apeliacinė taryba suklydo, nesutikusi, kad po ankstesnio prekių ženklo savininko, t. y. Vajomingo bendrovės, turto

perleidimo nebeliko jo sutikimo, todėl jis ieškovei nebebuvo privalomas. Ji tvirtina, kad nesant jokio sutikimo ar paminėjimo, susijusio su daiktinėmis teisėmis į prekių ženklus, ji juos įgijo tokius, kokie buvo įrašyti į registrą ir turto perleidimo sutartį. Todėl ieškovė tvirtina, kad ankstesnio šių prekių ženklų savininko sutikimas jai nėra privalomas, nes prekių ženklo paraiška pateikta tik po to, kai jai perleisti prekių ženklai. Be to, ji tvirtina, kad bet kuriuo atveju Vajomingo bendrovės prezidento 1996 m. birželio 1 d. pareiškime tiesiog atsisakyta prieštarauti, kad jos atstovė atitinkamoje teritorijoje pateiktų prekių ženklo paraišką, ir šis pareiškimas kėlė pasekmes tik turto perleidimo sutarties šalimis.

55 Be to, ieškovė nurodo, jog neperėmusi Vajomingo bendrovės, kuri ir toliau egzistavo, ji yra tiesiog tretysis asmuo šios bendrovės, kurios dalį turto, tarp kurio buvo ir ankstesni prekių ženklai, ji įsigijo, atžvilgiu. Įstojusi į bylą šalis, beje, nepateikė įrodymų, kad ji gavo ieškovės sutikimą įregistruoti ginčijamą prekių ženklą ir nesant tokio sutikimo ji neturėjo jokio pagrindo to daryti.

56 Galiausiai ieškovė tvirtina, kad nors ir buvo duotas sutikimas, jo pasekmės galiojo tik tiek, kiek truko atstovavimo santykis, kuriam pasibaigus sutikimas automatiškai atšauktas, tuo pačiu kaip ir atstovavimo santykis, vadovaujantis principu *rebus sic stantibus*. Ieškovė nurodo, kad Apeliacinė taryba padarė akivaizdžią vertinimo klaidą, nusprendusi, jog įstojusi į bylą šalis nebuvo gavusi nurodymų dėl to, kad prekių ženklo savininkas neleido registruoti prekių ženklo, atsižvelgiant į tai, kad ji padavė protestą dėl Bendrijos prekių ženklo registracijos paraiškos.

57 VRDT ir įstojusi į bylą šalis ginčija ieškovės argumentus.

Bendrojo Teismo vertinimas

58 Pirmiausia reikia pažymėti, kad nors Apeliacinė taryba atmetė apeliaciją dėl visų ieškovės šiame ieškinyje nurodytų pagrindų, ieškovė ginčija tik tą ginčijamo sprendimo dalį, kiek jis susijęs su Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies aiškinimu.

59 Sprendimas tapo galutinis, kiek Apeliacinė taryba juo atmetė protesto pagrindą dėl Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 4 dalies pažeidimo dėl gerai žinomų prekių ženklų ir neįregistruotų prekių ženklų FIRST DEFENSE AND DESIGN ir FIRST DEFENSE, bei komercinio pavadinimo FIRST DEFENSE.

60 Toliau reikia priminti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį prekių ženklo savininkui užprotestavus, prekių ženklas neregistruojamas, jeigu prekių ženklo savininko atstovas ar patikėtinis savo vardu be savininko sutikimo paduoda paraišką įregistruoti prekių ženklą, išskyrus atvejus, kai atstovas ar patikėtinis pagrindžia savo veiksmus.

61 Iš šios nuostatos formuluotės matyti, jog tam, kad remiantis šiuo pagrindu protestas būtų patenkintas, reikia, kad, pirma, protestą pateikusi šalis būtų ankstesnio prekių ženklo savininkė, antra, prekių ženklo pareiškėjas būtų arba būtų buvęs prekių ženklo savininko atstovas ar patikėtinis, trečia, prašymas būtų pateiktas atstovo ar patikėtinio vardu be savininko sutikimo ir, ketvirta, kad paraiška daugiausia būtų susijusi su tapačiais ar panašiais žymenimis ir prekėmis. Šios sąlygos yra kumuliacinės.

62 Todėl reikia išnagrinėti, ar šioje byloje tenkinamos Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalyje išvardytos sąlygos.

Dėl pirmosios sąlygos, susijusios su ankstesnių prekių ženklų nuosavybės teise

63 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad ieškovė, perpirkusi Vajomingo bendrovės turtą, įsigijo Amerikos prekių ženklus, tarp kurių buvo prašomas įregistruoti prekių ženklas. Vadinasi, ji yra ankstesnių prekių ženklų savininkė, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį, o šios aplinkybės įstojusi į bylą šalis neginčija.

Dėl antrosios sąlygos, susijusios su atstovavimo santykiu

64 Dėl žodžių „atstovas“ ir „patikėtinis“, įrašytų Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalyje, pasakytina, kad vadovaujantis tuo, kas numatyta gairėse dėl protesto procedūros VRDT, kalbant apie neleistiną paraiškos pateikimą, kurį atlieka prekių ženklo savininko atstovai, šiuos žodžius reikia aiškinti plačiai, kad aiškinimas apimtų visų rūšių santykius, grindžiamus sutartimi, pagal kurią viena iš šalių atstovauja kitos šalies interesams, nesvarbu, kaip kvalifikuojami sutartiniai santykiai tarp savininko ar įgaliotinio ir prekių ženklo paraišką pateikusio asmens.. Remiantis šiomis gairėmis, siekiant Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies tikslų pakanka, kad tarp šalių būtų komercinio bendradarbiavimo sutartis, pagal kurią sukuriami pasitikėjimo

santykiai, pareiškėjui – aiškiai ar implicitiškai – nustatant bendro pobūdžio pasitikėjimo ar lojalumo pareigą, kiek tai susiję su prekių ženklo savininko interesais. Vis dėlto taip pat reikia, kad tarp šalių būtų sudaryta sutartis. Jeigu pareiškėjas veikia visiškai nepriklausomai, nesant jokių santykių su savininku, jis negali būti laikomas atstovu, kaip jis suprantamas pagal šio reglamento 8 straipsnio 3 dalį. Vadinasi, eilinis savininko pirkėjas ar klientas negali būti laikomas „atstovu“ ar „patikėtiniu“ siekiant šio reglamento 8 straipsnio 3 dalies tikslų, nes jie neturi jokios ypatingos pasitikėjimo pareigos prekių ženklo savininko atžvilgiu.

65 Kalbant apie sutartinių santykių nutrūkimą tuo metu, kai pateikiama prekių ženklo paraiška, pasakytina, jog, o tai irgi matyti iš minėtų gairių, nebūtina, kad tebegaliotų tarp šalių sudaryta sutartis tuo metu, kai pateikiama prekių ženklo paraiška, ir kad Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalis taip pat taikoma sutartims, kurios baigė galioti iki Bendrijos prekių ženklo paraiškos pateikimo dienos, su sąlyga, kad praėjęs laiko tarpas būtų toks, kad būtų galima teisėtai manyti, jog pateikiant Bendrijos prekių ženklo paraišką tebebuvo pasitikėjimo ir konfidencialumo pareiga. Šiuo plačiu Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies aiškinimu siekiama apsaugoti prekių ženklų savininką net ir nutrūkus sutartiniams santykiams, iš kurių kilo pasitikėjimo pareiga.

66 Nors šioje byloje savo ieškinyje ieškovė, panašu, ir ginčija Apeliacinės tarybos išvadą, kad tarp protesto proceso šalių nebebuvo jokių atstovavimo santykių, kaip jie suprantami pagal minėto reglamento 8 straipsnio 3 dalį, konstatuotina, jog ji nepateikia jokių argumentų savo pozicijai šiuo klausimu pagrįsti. Ji tiesiog nurodo, kad Teismo sprendimo 39 punkte „labai teisingai nuspręsta, jog atstovavimo santykis buvo ir kad dėl to šalys nesiginčijo“. Vis dėlto šis argumentas negali būti priimtinas atsižvelgiant į tai, kas nurodyta pirmesniuose 45 ir 46 punktuose.

67 Šiuo klausimu pažymėtina, jog, kaip teisingai nusprendė Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 41 punkte, įrodinėjimo, jog egzistavo atstovavimo santykis, pareiga teko ieškovei. Konstatuotina, jog per protesto procedūrą ieškovė dėl tokio santykio nepateikė jokių įrodymų. Nors, žinoma, ieškovė pristatė jai adresuotas faktūras ir užsakymų formas, kuriomis remiantis kitomis aplinkybėmis ir būtų galima preziumuoti, jog tarp protesto procedūros šalių buvo sudaryta komercinė sutartis, vis dėlto šie dokumentai rodo ne tai, kad įstojusi į bylą šalis veikė ieškovės naudai, o tiesiog patvirtina pardavėjo ir pirkėjo santykį, kuris galėjo susiklostyti iš anksto nesudarant sutarties tarp jų. Tokio santykio nepakanka norint taikyti Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį.

68 Lygiai taip pat priesaika patvirtinto ir pasirašyto *Defense Technology Corporation of America* generalinės direktorės pareiškimo, kurį protesto procedūroje pateikė ieškovė ir kuriuo remiantis ši bendrovė sutapo su Vajomingo bendrove, nepakanka įrodyti, kad tarp protesto procedūros šalių buvo susiklostę tam tikri santykiai. Tiesą sakant, tai, kad ieškovė tęsė Vajomingo bendrovės veiklą tuo pačiu pavadinimu, matyti tik iš turto perleidimo, į kurį pateko ir turto perleidėjo komercinių pavadinimų perėmimas. Nors susidaro įspūdis, jog kalbama apie tą pačią bendrovę, to nepakanka, kad būtų nustatyta, jog egzistavo veiksmingi ieškovės ir įstojusios į bylą šalies komerciniai santykiai, prilygintini tokiems santykiams, kokie paprastai egzistuoja tarp pagrindinės bendrovės ir jos atstovės.

69 Todėl darytina išvada, jog, kaip ginčijamo sprendimo 45 punkte nurodė Apeliacinė taryba, šios informacijos nepakanka, kad būtų konstatuotas atstovavimo santykis, kaip jis suprantamas pagal Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalį. Be to, per protesto procedūrą ieškovė neteigė, kad su įstojusia į bylą šalimi buvo sudaryta nauja sutartis.

70 Nesant įrodymų, kad tarp protesto procedūros šalių konstatuoti tokie komerciniai santykiai, kokie paprastai egzistuoja tarp pagrindinės bendrovės ir jos atstovės, ir įrodymų, kad įstojusi į bylą šalis veikė ieškovės naudai, o ne savarankiškai, Apeliacinė taryba padarė teisingą išvadą, kad tokių santykių nebuvo ir dėl to Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalis netaikoma.

71 Net darant prielaidą, kad įstojusios į bylą šalies gautas sutikimas baigė galioti tuo metu, kai perduotas atstovavimo santykis, dėl kuriuo pats susitikimas ir buvo duotas, tai niekaip nepaveikia ginčijamo sprendimo teisėtumo ir, visų pirma, to fakto, kad Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalimi ieškovė negalėjo remtis, atsižvelgiant į tai, kad nebuvo atstovavimo santykio tarp jos ir įstojusios į bylą šalies, kaip jis suprantamas pagal šią nuostatą.

72 Kalbant apie sutartinių santykių tarp 1995 m. gegužės 19 d. sutarties šalių perleidimą ieškovei, primintina, kad turto perleidimo sutartis reiškia ir teisių bei pareigų perleidimą iš perleidėjo įgijėjui. Šioje byloje iš turto perleidimo sutarties matyti, kad tarp šių teisių buvo ir ankstesni prekių ženklai, kurių savininke tapo ieškovė. Sutartyje neminima platinimo sutartis su įstojusia į bylą šalimi nei tai, kad buvo teisės į prekių ženklus. Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 35 punkte padarė išvadą, jog „ieškovė neleidžia suprasti, kad klausimai, susiję su komercine veikla Europoje ar teise pateikti prekių ženklo paraiškas, būtų aiškiai reglamentuoti turto perpirkimo sutartyje“. Šiuo klausimu, kaip teisingai pažymėta ginčijamo sprendimo 53 punkte, „daugiau teisių, nei jų turi prekių ženklo savininkas dėl savo statuso, išplaukia ne iš teisių perleidimo iš pagrindinės (ankstesnės) bendrovės trečiajai šaliai, bet iš santykių, kurie sieja [įstojusią į bylą šalį] su Amerikos bendrove, iš kurios ji gavo Europoje parduodamas prekes“.

73 Iš to išplaukia, kad ieškovė, neįrodžiusi, jog su įstojusia į bylą šalimi ji buvo sudariusi tokią sutartį, kokia sieja pagrindinę bendrovę su jos atstove, negali naudotis apsauga, kuri suteikiama Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalimi, ir prieštarauti ginčijamo prekių ženklo registracijai remdamasi šiuo pagrindu vien kaip ankstesnių prekių ženklų savininkė.

74 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, jog nebuvo įvykdyta Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies sąlyga dėl atstovavimo santykio, nes ši nuostata netaikytina. Todėl reikia atmesti pirmąjį ieškinio pagrindą, nesant reikalo nagrinėti ieškovės argumentų dėl kitų sąlygų, tarp kurių – sąlygų dėl prekių ženklais, dėl kurių kilo ginčas, žymimų prekių panašumo.

3. *Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, paremto teisės būti išklausytai ir Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalies ir 75 ir 76 straipsnių pažeidimu*

Šalių argumentai

75 Ieškovė teigia, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalį, nes nepaprašė protesto procedūros šalių pateikti savo pastabų po to, kai atnaujinama procedūra Teismo sprendimu panaikinus 2004 m. sprendimą. Be to, ji tvirtina, kad Apeliacinė taryba pažeidė jos teisę būti išklausytai ir teisę į gynybą, kurių apsauga

užtikrinama Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsniu, nes, pirma, nesuteikė galimybės pareikšti pozicijos dėl Teismo sprendimo prieš priimant naują sprendimą ir, antra, Apeliacinė taryba neišnagrinėjo visų argumentų ir įrodymų.

76 VRDT ginčija ieškovės argumentus.

Bendrojo Teismo vertinimas

77 Šį ieškinio pagrindą sudaro trys dalys, pagrįstos, pirma, Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalies pažeidimu, antra, šio reglamento 75 straipsnio pažeidimu ir, trečia, to paties reglamento 76 straipsnis pažeidimu.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo pirmos ir antros dalių

78 Kalbant apie pirmas dvi šio ieškinio pagrindo dalis, pažymėtina, kad ieškovė Apeliacinę tarybą iš esmės kaltina tuo, kad ji pažeidė jos teisę į gynybą ir teisę būti išklausytai, nes prieš priimdama ginčijamą sprendimą nesurinko protesto procedūros šalių pastabų dėl Teismo sprendimo. Dėl ieškovės argumento, pateikto antroje šio ieškinio pagrindo dalyje, kad į jos pastabas Apeliacinė taryba atsižvelgė nepakankamai,

pažymėtina, jog šis argumentas bus nagrinėjamas vertinant ginčijamo sprendimo motyvus (žr. toliau šio sprendimo 90–97 punktus).

— Dėl protesto procedūros šalių teisės būti išklausytoms dėl Teismo sprendimo aiškinimo

79 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnį VRDT sprendimai gali būti grindžiami tik tokiais motyvais, dėl kurių šalys galėjo pateikti atsiliepimus. Šia nuostata Bendrijos prekių ženklų teisėje įtvirtinamas bendrasis teisės į gynybą principas (2005 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Citicorp prieš VRDT (LIVE RICHLY),* T-320/03, Rink. p. II-3411, 21 punktas). Remiantis šiuo bendruoju Bendrijos teisės principu, asmenims, kuriems skirti viešosios valdžios institucijų sprendimai, galintys turėti didelį poveikį jų interesams, turi būti suteikta galimybė veiksmingai išreikšti savo nuomonę (1974 m. spalio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Transocean Marine Paint prieš Komisiją,* 17/74, Rink. p. 1063, 15 punktas; 2002 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Eurocool Logistik prieš VRDT (EUROCOOL),* T-34/00, Rink. p. II-683, 21 punktas, minėto Sprendimo *LIVE RICHLY,* 22 punktas ir minėto Sprendimo *ARCOL* 55 punktas).

80 Teisė būti išklausytam yra taikoma visoms faktinėms ar teisinėms aplinkybėms, kuriomis remiantis priimamas sprendimas, tačiau ne galutiniam sprendimui, kurį ketina priimti administracinės valdžios institucija (2003 m. gruodžio 3 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Audi prieš VRDT (TDI),* T-16/02, Rink. p. II-5167, 75 punktas ir minėto Sprendimo *ARCOL* 55 punktas).

81 Šioje byloje iš VRDT bylos medžiagos nematyti, kad grąžinus bylą protesto procedūros šalių buvo paprašyta pateikti pastabas dėl Teismo sprendimo. 2007 m. sausio 23 d. laišku VRDT šalims tiesiog pranešė apie 2007 m. vasario 16 d. Apeliacinių tarybų pirmininkų sprendimą paskirti bylą nagrinėti iš naujo Ketvirtajai apeliacinei tarybai,

taikant 1996 m. vasario 5 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 216/96, nustatančio VRDT apeliacinių tarybų darbo tvarką (OL L 28, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 221), iš dalies pakeisto 2004 m. gruodžio 6 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2082/2004 (OL L 360, p. 8), 1d straipsnį.

82 Ieškovė 2008 m. birželio 10 d. laišku, o įstojusi į bylą šalis – 2008 m. lapkričio 25 d. laišku atsakė į šį pranešimą, prašydamos informacijos apie tai, kokia buvo procedūros eiga. VRDT patvirtino šių laiškų gavimą atitinkamai 2008 m. birželio 26 d. ir gruodžio 1 d. ir informavo protesto procedūros šalis, kad šie laiškai perduoti Ketvirtajai apeliacinei tarybai. 2009 m. gegužės 5 d. laišku VRDT perdavė protesto procedūros šalims ginčijamą sprendimą.

83 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad nei Reglamente Nr. 207/2009, nei 1995 m. gruodžio 13 d. Komisijos reglamente (EB) Nr. 2868/95, skirtame įgyvendinti Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 303, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 189) nenumatyta jokia atskira procedūra apeliacinėse tarybose tuo atveju, kai Teismas panaikina sprendimą ir grąžina bylą nagrinėti apeliacinei tarybai, ir kad dėl to nėra pareigos išklausyti bylos šalių iš naujo. Tokia pareiga gali kilti tik vadovaujantis bendruoju Bendrijos teisės principu – paisyti teisės į gynybą, įtvirtintu Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antrame sakinyje.

84 Priešingai tam, ką tvirtina ieškovė, 75 straipsnio antrame sakinyje visiškai nereikalaujama, kad po to, kai Teismas panaikina kurios nors apeliacinės tarybos sprendimą ir VRDT iš naujo pradedama procedūra, ieškovės būtų prašoma vėl pateikti pastabas dėl teisinių ir faktinių aplinkybių, dėl kurių ji išreiškė savo nuomonę per anksčiau vykusią rašytinę procedūros dalį, nes Ketvirtoji apeliacinė taryba perėmė bylą tokią,

kokia ji yra (šiuo klausimu žr. 2010 m. kovo 4 d. Teisingumo Teismo nutarties *Kaul prieš VRDT,* C-193/09 P, nepaskelbtas Rinkinyje, 60 punktą).

85 Šioje byloje neginčijama, kad per procedūrą, kuriai pasibaigus priimtas 2004 m. sprendimas, ieškovė turėjo galimybę pateikti savo pastabas dėl visų klausimų, kuriais paremtas protestas, kurį ji padavė vadovaudamasi Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalimi, įskaitant atstovavimo santykį. Be to, iš ginčijamo sprendimo nematyti, kad Apeliacinė taryba būtų pagrindusi savo poziciją kitomis faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis nei tos, kuriomis rėmėsi Apeliacinė taryba priimdama 2004 m. sprendimą (šiuo klausimu žr. minėtos Nutarties *Kaul prieš VRDT* 59 punktą).

86 Be to, reikia priminti, kad ginčijamas sprendimas pagrįstas faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis, dėl kurių surinkta pakankamai pastabų iš protesto procedūros šalių per administracinę procedūrą, vykusią prieš priimant 2004 m. sprendimą.

87 Tokiomis aplinkybėmis negalima tvirtinti, kad Apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalį, kurioje numatyta, jog Apeliacinė taryba tiek kartų, kiek reikia, pasiūlo šalims per savo nustatytą laiką pateikti atsiliepimus į kitų šalių arba jos pačios pastabas.

88 Vadinasi, nei Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio antru sakiniu, nei šio reglamento 63 straipsnio 2 dalimi, nei jo 65 straipsnio 6 dalimi nereikalaujama, kad ieškovė būtų išklausyta dėl iš Teismo sprendimo darytinų pasekmių (šiuo klausimu žr. minėtos Nutarties *Kaul prieš VRDT* 62 punktą).

— Dėl ginčijamo sprendimo motyvų

89 Konkrečiau kalbant apie ieškovės argumentą, pateiktą trečiojo ieškinio pagrindo antroje dalyje, kad Apeliacinė taryba nepakankamai atsižvelgė į jos pastabas, konstatuotina, jog šiuo teiginiu ieškovė iš tikrųjų kaltina Apeliacinę tarybą nepakankamai teisiškai motyvavus ginčijamą sprendimą, nes ji atsakė ne į visus jos nurodytus argumentus.

90 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 75 straipsnio pirmą sakinį VRDT sprendimuose nurodomi juos pagrindžiantys motyvai. Pagal nusistovėjusią teismo praktiką šios pareigos apimtis yra tokia pati kaip ir įtvirtintos EB 253 straipsnyje, o jos tikslas yra, pirma, leisti suinteresuotiesiems asmenims sužinoti teisės akto priėmimo pagrindus tam, kad galėtų ginti savo teises, ir, antra, leisti Sąjungos teismui vykdyti sprendimo teisėtumo kontrolę (žr. 2004 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Sunrider prieš VRDT – Vitakraft-Werke Wührmann ir Friesland Brands (VITATASTE ir METABALANCE 44),* T-124/02 ir T-156/02, Rink. p. II-1149, 72 ir 73 punktus ir nurodytą teismų praktiką).

91 Iš šios teismo praktikos matyti, kad vertinant, ar sprendimo motyvai atitinka šiuos reikalavimus, būtina atsižvelgti ne tik į jo formuluotes, bet ir kontekstą bei atitinkamą sritį reglamentuojančių teisės normų visumą (žr. minėto Sprendimo *VITATASTE ir METABALANCE 44* 73 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

92 Tačiau negalima reikalauti, kad apeliacinės tarybos pateiktų išsamų atsakymą į kiekvieną procedūros šalių nurodytą argumentą. Vadinasi, motyvavimas gali būti implicitinis su sąlyga, kad jis leidžia suinteresuotiesiems asmenims suprasti Apeliacinės tarybos sprendimo priėmimo priežastis ir suteikia kompetentingam teismui pakankamai informacijos, kad šis galėtų vykdyti jam priklausančią kontrolę (pagal analogiją žr. 2004 m. sausio 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Aalborg Portland ir kt. prieš Komisiją,* C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, Rink. p. I-123, 372 punktą ir 2007 m. vasario 8 d. Sprendimo *Groupe Danone prieš Komisiją,* C-3/06 P, Rink. p. I-1331, 46 punktą).

93 Viena vertus, pažymėtina, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 19 ir 22 punktų, kuriuose aptariamas ankstesniais prekių ženklais žymimų prekių tapatumas ir panašumas, iš to sprendimo 35 punkto, susijusio su ieškovės įgytomis teisėmis perpirkus Vajomingo bendrovės turtą, ir galiausiai iš jo 41–46 punktų, kuriuose kalbama apie tai, ar yra atstovavimo santykis tarp protesto procedūros šalių, matyti, kad šių šalių pateiktus argumentus ir įrodymus Apeliacinė taryba išnagrinėjo per administracinę procedūrą. Konkrečiai kalbant, Apeliacinė taryba ginčijamo sprendimo 41 ir 42 punktuose padarė išvadą, kad ieškovė turėjo nurodyti, o prireikus – ir įrodyti faktines aplinkybes, leidžiančias prieiti išvados, jog buvo toks santykis, koks siejo pagrindinę bendrovę ir jos atstovę ne tik tarp įstojusios į bylą šalies ir Vajomingo bendrovės iki 1996 m. rugpjūčio mėn., bet taip pat tarp įstojusios į bylą šalies ir pačios ieškovės nuo 1996 m. rugpjūčio mėn. iki 1997 m. vasaros, arba vėliausiai iki 1997 m. rugsėjo mėn., o šito ieškovė nepadarė.

94 Iš to matyti, kad Apeliacinė taryba nepažeisdama jai tenkančios pareigos motyvuoti įvertino ieškovės pateiktų argumentų turinį ir jiems pagrįsti pateiktų įrodymų įrodomąją galią, kad nustatytų, ar tarp protesto procedūros šalių buvo atstovavimo santykis, ir tuos argumentus atmetė.

95 Kita vertus, konstatuotina, jog ieškovė nepatikslino, kuriuos būtent argumentus Apeliacinė taryba tariamai praleido ginčijamame sprendime.

96 Iš to matyti, kad, vadovaujantis pirmesniame 93 punkte minėta teismų praktika, Apeliacinė taryba nepažeidė jai tenkančios pareigos motyvuoti. Todėl trečiojo ieškinio pagrindo pirmos dvi dalys turi būti atmestos.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo trečios dalies

97 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio 1 dalį per procedūras VRDT faktus nagrinėja savo iniciatyva; tačiau procedūros dėl atsisakymo registruoti paraiškas santykinių pagrindų atveju ji nagrinėja tiktai šalių nurodytus faktus, įrodymus bei argumentus bei siekiamą reikalavimų patenkinimo būdą. Šio reglamento 76 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad VRDT gali neatsižvelgti į faktus ar įrodymus, kurie nebuvo pateikti laiku.

98 Šiuo klausimu pažymėtina, kad ieškovė nepateikia jokio konkretaus argumento, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio pažeidimu.

99 Reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmą pastraipą, taikomą Bendrojo Teismo procesui pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą, ir Bendrojo Teismo procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktą ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pateikta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Šie duomenys turi būti pakankamai aiškūs ir tikslūs, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – priimti sprendimą, prireikus – be papildomos informacijos. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamą teisingumo vykdymą, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, jog svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis pagrįstas, bent glaustai, tačiau nuosekliai ir suprantamai būtų išdėstytos pačiame ieškinio tekste (1993 m. balandžio 28 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *De Hoe prieš Komisiją,* T-85/92, Rink. p. II-523, 20 punktas ir 1999 m. gegužės 21 d. Nutarties *Asia Motor France ir kt. prieš Komisiją,* T-154/98, Rink. p. II-1703, 49 punktas; 1999 m. birželio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Ismeri Europa prieš Audito Rūmus,* T-277/97, Rink. p. II-1825, 28 ir 29 punktai).

100 Kadangi ieškovė nurodo Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio pažeidimą bendrai, nesiremdama konkrečiais argumentais, reikia atmesti šio ieškinio pagrindo trečią dalį kaip nepriimtiną.

101 Bet kuriuo atveju, darant prielaidą, kad šį kaltinimą galima suprasti taip, kad ieškovė kaltina, jog ginčijamas sprendimas pagrįstas faktinėmis ir teisinėmis aplinkybėmis, nurodytomis protesto procedūros šalių, kadangi jame daroma išvada, jog nebuvo Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalyje reikalaujamo atstovavimo santykio, šis kaltinimas turi būti atmestas kaip nepagrįstas, atsižvelgiant į samprotavimus, išdėstytus pateikiant ieškinio pagrindą dėl šio reglamento 75 straipsnio antro sakinio pažeidimo.

102 Be to, kaip konstatuota išnagrinėjus antrąjį pagrindą dėl Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalies pažeidimo (žr. pirmesnius 42–50 punktus), Apeliacinė taryba teisingai nusprendė, kad Teismas neišdėstė pozicijos dėl to, ar tarp

protesto procedūros šalių buvo atstovavimo santykis, kuris pateisintų šio reglamento 8 straipsnio 3 dalies taikymą, ir kad ji išnagrinėjo visas šioje nuostatoje numatytas sąlygas.

103 Be to, pažymėtina, kad Apeliacinė taryba pateikė ne naujus atmetimo pagrindus, o pagrindė savo vertinimą santykiniu atmetimo pagrindu, kurį pateikė ieškovė dėl Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies pažeidimo. Per administracinę procedūrą iki priimant 2004 m. sprendimą protesto procedūros šalys pateikė pakankamai nuomonių dėl šios nuostatos taikymo, todėl nebebuvo reikalo iš naujo išklausyti šalių dėl vertinimo aspektų, lėmusių ginčijamo sprendimo priėmimą. Todėl Apeliacinė taryba ginčijamą sprendimą priėmė nepažeisdama Reglamento Nr. 207/2009 76 straipsnio.

104 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia atmesti trečiąjį ieškinio pagrindą, todėl ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

105 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti VRDT ir įstojusios į bylą šalies bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (aštuntoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Safariland LLC* padengia savo ir Vidaus rinkos derinimo tarybos (prekių ženklams ir pramaniam dizainui) (VRDT) bei *DEF-TEC Defense Technology GmbH* nurodytas bylinėjimosi išlaidas.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Paskelbta 2011 m. balandžio 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Ginčo aplinkybės ..... II - 1636

Šalių reikalavimai ..... II - 1646

Dėl teisės ..... II - 1647

1. Dėl antrojo ieškinio pagrindo dėl Reglamento Nr. 207/2009 65 straipsnio 6 dalies pažeidimo ..... II - 1648

Šalių argumentai ..... II - 1648

Bendrojo Teismo vertinimas ..... II - 1649

2. Dėl pirmojo ieškinio pagrindo dėl Reglamento Nr. 207/2009 8 straipsnio 3 dalies pažeidimo ..... II - 1652

Šalių argumentai ..... II - 1652

Bendrojo Teismo vertinimas ..... II - 1654

Dėl pirmosios sąlygos, susijusios su ankstesnių prekių ženklų nuosavybės teise ..... II - 1655

Dėl antrosios sąlygos, susijusios su atstovavimo santykiu ..... II - 1655

3. Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, paremto teisės būti išklausytai ir Reglamento Nr. 207/2009 63 straipsnio 2 dalies ir 75 ir 76 straipsnių pažeidimu ..... II - 1659

Šalių argumentai ..... II - 1659

Bendrojo Teismo vertinimas ..... II - 1660

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo pirmos ir antros dalių ..... II - 1660

— Dėl protesto procedūros šalių teisės būti išklausytoms dėl Teismo sprendimo aiškinimo ..... II - 1661

— Dėl ginčijamo sprendimo motyvų ..... II - 1664

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo trečios dalies ..... II - 1666

Dėl bylinėjimosi išlaidų ..... II - 1668